

KALEJDOSKOP

OSEBE:

ON – moški srednjih let, okoli 40. Zanemarjenega videza in mrzkega značaja.

ONA – privlačna punca okoli 25 let, oblečena v izzivalno belo obleko. Hladnega, ostrega značaja.

Le tišina lahko pove resnično zgodbo.

I. prizor **SPET NAZAJ**

(Staro zanemarjeno mansardno stanovanje. Zaradi nizkih stropov in majhnih oken je občutek tesnobe in klavstrofobije še izrazitejši. Zanemarjena raztrgana zofa smrdi po vlagi, na stropu so plesnivi madeži, na klubski mizi je prepoln pepelnik in prazna steklenica. Na tleh ob zofji sedi moški srednjih let, neobrit, zanemarjenega videza, popolnoma gol, ogrnjen samo v odejo in kadi cigareto. Odpro se vrata, na njih se pokaže ženska. Moški dvigne glavo, a je ne pogleda. Daje občutek popolne mirnosti. Ona nemo strmi v skrušeno, propadajoče bitje ob zofji. Dolga tišina.)

ON: Vrnila si se. Danes si pa pozna.

(tišina)

ON: Čakal sem te. Mislil sem, da boš prišla prej.

ONA: Zdaj sem tu.

ON: Mraz je.

ONA: Vedno, kadar pridem, je mraz.

ON: Verjetno spet ne dela kurjava.

ONA: Te zebe?

ON: Bom preživel.

ONA: *(Vstopi v razmetano sobo, on je še zmeraj popolnoma miren. Še vedno ne dvigne pogleda proti njej.)* V mansardi je zmeraj mraz. Poleti pa je vroče. Tako je, če živiš na vrhu.

ON: Dolgo je že, odkar sem bil na vrhu.

ONA: Mastne lase imaš. *(Seže proti njegovim lasem, on odbije njeno roko. Še vedno je ne pogleda.)*

ON: Zaradi tebe.

ONA: Zaradi mene so tvoji lasje mastni?

ON: Zaradi tebe me to ne moti.

ONA: Me nisi vesel?

ON: Ljubim te.

ONA: Nisem te vprašala tega.

ON: Ljubim te, vesel pa vseeno nisem. Zdaj pa me zebe.

(Vstane in se začne oblačiti v umazane obleke, ki ležijo na kavču. Nje še vedno ne pogleda.)

ONA: Jaz pa se vedno veselim, da te vidim.

ON: Ne razumem.

ONA: Česa?

ON: Da se veseliš.

ONA: Tebe?

ON: Da me vidiš.

ONA: Ne razumem.

ON: Česa?

ONA: Tebe.

ON: Treba bi bilo sporočiti, da ta prekleta kurjava spet ne dela.

(Se obrne proti njej. V tišini se gledata nekaj časa. Potem on sunkovito steče proti njej in jo strastno zavije v objem.)

II. prizor **LJUBEZEN?**

(Ona sedi na stari zofi, on leži v glavo v njenem naročju, tako da ga ona lahko boža po laseh. Slika je prav idilična.)

ONA: Res bi si že moral umiti lase. Prav nič te ni užitek božat, ko so tako mastni.

ON: Nisem vedel, da te mastni lasje motijo. Take malenkosti po navadi niso moteče, če koga zares ljubiš.

ONA: To dvoje nima nobene zveze. Je pa res, da je ljubljeno osebo lepše božati po opranih laseh.

ON: Naj si jih grem oprat.

ONA: Ne trudi se. Nočem, da se preveč trudiš zame. Z mokrimi lasmi bi se lahko še prehladil.

ON: Zdaj me ne zebe več.

ONA: Še vedno je mraz.

ON: Ti si odšla.

ONA: Ti si tako hotel.

ON: Zmotil sem se. Zdaj hočem, da si tu.

ONA: Veš, da ne morem biti tu.

ON: Zakaj pa se potem vračaš?

ONA: Zato, ker ti tako hočeš. Bi rad, da izginem?

ON: Ravnokar sem ti rekel, da te hočem imeti.

ONA: Ker nisi dobro premislil. Si me res želiš tu?

ON: Ljubim te. *(tišina)* Opazil sem, da mi nikoli ne rečeš, da me ljubiš.

ONA: Zakaj pa bi ti?

ON: Jaz ti to kar naprej ponavljam.

ONA: Ampak to je v resnici tvoj problem.

ON: To, da te ljubim?

ONA: To, da to kar naprej ponavljaš.

ON: Zakaj pa ti nikoli ne rečeš?

ONA: Dobro veš zakaj.

ON: Ne vem. Zaradi vsega kar je bilo?

ONA: Tudi pred tem ti teh besed nisem nikoli rekla.

ON: Ne razumem zakaj. Dobro veš, koliko mi to pomeni.

ONA: Ljubezen ne obstaja. Obstaja samo oseba, ki ljubi.

ON: Torej obstajam.

ONA: Obstajaš.

ON: Ti?

ONA: Saj poznaš odgovor.

ON: Jaz hočem, da obstajaš. Zato se vračaš. Da obstajaš ob meni. Z mano.

ONA: Ljubezen je sebična. Človek ljubi samo zato, ker se tako on sam počuti dobro. Ker so mu vseč ti občutki. Vseeno je, ali je oseba, ki naj bi jo ljubil, zraven ali ne. Samo, da občutki obstanejo.

ON: Ampak zdaj, ko te ni zraven, se ne počutim več dobro.

ONA: Vidiš, kako si sebičen? Jaz pa naj bom zdaj noč in dan ob tebi, da boš ti lahko čutil svoje metuljčke v trebuhu, da se ti bodo lahko šibila kolena. Kaj pa naj jaz delam ves ta čas?

ON: Zakaj si zdaj agresivna?

ONA: Zato, ker me posiljuješ s to ljubeznijo na vsakem koraku. Vsakič, ko pridem, poslušam samo to patetično jamranje, ljubim te gor, ljubim te dol ... Dovolj imam tega. Zraven pa me gledaš kot kastriran pasji mladič in mi vzbujaš krivdo, ker se tudi jaz ne slinim po tebi.

ON: Kako lahko to rečeš?

ONA: Uspel si mi zagabit ljubezen. Bruha se mi ob tvojem čustvenem izsiljevanju.

ON: Ne veš, kaj govoriš.

ONA: Ljubezensko posiljeni je postal ljubezenski posiljevalec.

ON: Tvoje besede so absurdne.

ONA: Povej mi, si kdaj spal s svojo mamo?

(On šokirano obstane. Tišina.)

ON: Kaj?

ONA: Ko sva se spoznala, je imela tvoja mati veliko potrebo po tekmovanju z mano.

ON: Ker mi je hotela najboljše.

ONA: Zate je najboljše, kar ona misli, da je. In ti se s tem strinjaš.

ON: Pozna me bolje, kot se poznam sam.

ONA: Ni to bolno?

ON: Da me ima rada?

ONA: Da ti je zlezla pod kožo.

ON: Ona me ljubi.

ONA: Zato je pri tvojih sedemindvajsetih prišla vsako noč pred spanjem v tvojo sobo in te poljubila za lahko noč. Jaz pa sem ležala ob tebi.

ON: To je počela že, ko sem bil otrok. Ubilo bi jo, če bi ji rekel, naj neha. Tudi, če sem imel tebe, sem še vedno njen sin.

ONA: In vajino božanje po laseh, po kolenih, držanje za roke, ljubkovanje ...

ON: Sama je bila. Samo mene je imela. Odkar je oče šel, sem ji ostal samo jaz.

ONA: Bolno je, ko mora punca za svojega fanta tekmovati z njegovo mamo. Nisi mi odgovoril na vprašanje.

ON: Katere vprašanje?

ONA: Si kdaj spal s svojo mamo?

ON: Zate sem naredil vse!

ONA: Zame si naredil še preveč. Stvari si zame dokončal.

ON: *(zakriči)* Ne govori tega!

ONA: Zakaj?! A ni mogoče res? Tega pa res niti malo ne pogrešam.

ON: Česa?

ONA: Tega tvojega lizunstva in pocukranosti. Te tvoje slinaste ogabe.

ON: Ne bom prenašal, da me zmerjaš, pizda neumna!

ONA: Edina pizda v tem odnosu si bil ti. In izkazal si se. Izkazal si svojo pofukano moškost. Vsaj enkrat. Kako si se mi gabil, ko si se zvijal po meni. In sopel z odprtimi usti. Zgledal si kot svinja na gnoju. Srečna sem, da so ti dnevi mimo.

ON: Ne delaj se svetnice. Tu sem te čakal medtem, ko si se ti pofukavala okoli s svojimi sošolci. Vedno sem vedel, da te poriva polovica šole! Jaz pa sem te čakal tu. In sem bil tiho.

ONA: Motiš se. Ni me pofukala polovica šole. Cela šola me je. Sošolci, sošolke, fafala sem kurce za dobre ocene. Zraven pa sem mislila nate in se smejala.

Domišljala sem si, kakšne neumne zvoke bi že spuščal, če bi vse to delala tebi.

ON: Jaz sem te pa čakal.

ONA: Ti vedno samo čakaš. Čakal si me v maminem objemu. Pod njeno rjuho. Verjetno si se stiskal k njej, ona pa te je potolažila s svojimi velikimi mesnatimi ustnicami.

ON: Utihni! Ogabna si!

ONA: Božala je tvoje lase in v vsej svoji materinski ljubezni ni niti opazila, da se ji kar cedijo med prsti. Verjetno si ji ležal v naročju, ona pa si je tvojo glavo pritiskala med noge in prav materinsko vzdihovala zraven, kako te ljubi.

ON: Prosim te, utihni!

ONA: Potem te je prijela za roko in si jo porinila pod bluzo, da si bil še bližje njenemu srcu. *(zagrabi njegovo roko in si jo zarije pod obleko. On se upira. S silo ga potegne k sebi in mu začne odpenjati hlače.)* Ti si verjetno še vedno jokal, ko ti je z vso pozornostjo, ki pritiče ljubemu sinu, odpenjala hlače in te takole ljubeče ljubkovala in poljubljala ...

(On se strese po vsem telesu, iz ust mu prihajajo zvoki gnusa. Potem jo silovito odrine, ona se zaleti v steno in počasi sesede.)

ONA: *(skrušeno)* Odgovori mi. Si kdaj spal z njo?

ON: Ti si bolna.

(tišina)

ON: Vse kar sem hotel je, da mi po vsem tem času poveš, da me ljubiš!

ONA: Pa si kdaj pomislil, da te mogoče ne?!

III. prizor **SPOMIN**

(vsak sedita na svojem koncu stanovanja, on živčno kadi cigareto)

ONA: Zakaj si zdaj užaljen? Ne razumem. Hotel si vedeti, pa sem ti povedala. Obnašaš se kot otrok. Povej mi, kaj sem storila narobe? Bi ti morala lagat? Se pretvarjat, da te ljubim in igrat srečno ženičko. Žal mi je, da si to pričakoval od mene. Ampak zdaj vsaj razumem vse tiste tvoje ljubosumne izpade. Pa grožnje mojim prijateljem. Ampak takrat sem pač mislila, da si pička. Pezde, ki veliko gobca, pa si ne upa nič naredit. Ki samo čaka. Ti pa si potem naenkrat začutil potrebo, da mi dokažeš, da se motim. V resnici sem pa videla, da si samo še večja pička, kot sem mislila.

ON: Nehaj.

ONA: Edino kar si mi dokazal je, da sem storila napako, ker sem bila s tabo. Zdaj pa plačujem za svojo zmoto.

ON: Prosim nehaj.

ONA: Ampak me tolaži, da jih tudi ti plačuješ. Zato pa tudi prihajam. Da te opominjam. Spominjam. Da ne pozabiš kakšen usrane si.

ON: Prosim pojdi.

ONA: Ne. Ne bom odšla, ko mi ti rečeš. Poglej me. Poglej me, pička ti materina! Izgubil si pravico, da mi ukazuješ, razumeš?! Ne moreš mi več govoriti kdaj naj grem in kdaj naj pridem. In v tem je čar. Da si v nevednosti. Vsak trenutek se lahko prikažem na vratih. Ti pa samo čakaš. Čakaš in se treseš.

ON: Ljubil sem te!

(s čikom v roku plane proti njej, jo udari, ona pade. Vrže se nanjo in jo s svojim telesom pritiska ob tla.)

ON: Sem te jaz prosil, da bodi z mano? Sem jaz hodil za tabo in te čakal pred službo? Te klical ponoči in si ga drkal na tvoj glas? Bolna si. Problem je, da si nisi predstavljala, da bi te lahko imel kdo res rad. Da mu ni šlo samo za tvoje joške pa pizdo. Tega pa nisi zdržala. Da te nekdo ljubi. Jaz pa sem te. Ljubil sem te tudi zato, ker si bolna. Ker si me potrebovala. Nekoga, da je s tabo in da s tabo rešuje tvoje probleme. Ampak ti tega nisi prenesla.

ONA: Boš uspet ugasnil čik na meni? Daj, stisni ga zraven mozaika na roki. Zraven pa mi šepetaj, kako zelo me ljubiš in kako mi hočeš pomagat. Bodi moj odrešenik. Pomagaj mi, prosim ... Vidiš, tako sem ležala, ko me je porival. On pa je bil na meni prav tako, kot si zdaj ti.

(On se zvali iz nje in vstane, Ona leži na tleh.)

ONA: Takole mi je šel z rokami pod kiklo, pod majco. Ni me božal. Nisva imela časa za nežnost, odpel si je hlače in ga zaril vame. Takole. Jaz pa sem sopla. In kričala in od mene je teklo. Z roko mi je zaprl usta, jaz pa sem ga lizala in praskala po hrbtu, zraven pa sem imela občutek, da mi bo glavo kar razneslo. Takole. In tako sva bila en na drugem ure in ure, potem sva se obrnila in sem jaz jahala njega, zraven pa sva se smejala. Tebi sva se smejala. Kako si neumen. Kako lahko pustiš, da ti brat pofuka punco. Fukala sva in se ti režala.

ON: Dovolj!!! Poberi se, izgini in se ne vračaj!

ONA: Sem ti povedala, da se o tem več ne moreš ti odločat.

(On zagradi razbito steklenico z mize, zdrvi proti njej in ji jo zasadi v trebuh. Tema.)

IV. prizor **RESNICA**

(Mirno sedita vsak na svojem delu kavča, Ona kadi cigareto, On joče. Dolga tišina.)

ONA: Sem mislila, da se je kaj spremenilo od takrat. Pa vidim, da se ni.

ON: Oprosti.

ONA: Ne opravičuj se mi zdaj. Prepozno je.

ON: Vem, da je prepozno. Nisem te hotel.

ONA: Pa si me vseeno.

ON: Takrat sem bil ...

ONA: Zdaj pa nisi bil. Pa bi me še enkrat, če bi me lahko.

ON: Prosim pojdi. Ne morem več živet tako.

ONA: Hecno. Tudi jaz ne morem več živet. Kaže, da si ti to odločitev sprejel za oba.

ON: Pojdi stran, pusti me samega.

ONA: Nikoli nisi priznal, kajne.

ON: Nisem si upal.

ONA: Pezde.

ON: Šel bi v zapor.

ONA: Zaslužil bi si.

ON: V zaporu ne bi preživel.

ONA: Tukaj pa si živ? *(tišina)* Vprašam te, če si tukaj živ. V tem svinjaku, med ščurki in smetmi. Si živ? Poglej se. Živi mrtvec si. Mrtvec z mastnimi lasmi.

ON: Umil se bom.

ONA: Ne trudi se, vseeno mi je. Ne razumeš, da sva takrat umrla oba?

Obema si vzel življenje. Zdaj pa si prevelika pička, da bi se s tem soočil.

ON: Hotel sem, da sva srečna. Da bi se ljubila. Zraven pa nisem prenesel misli, da ti morda ne čutiš tako. Prepričan sem bil, da me varaš ...

ONA: Razen takrat te nisem nikoli prevarala. Bila sem ti zvesta.

ON: Ampak tisto ...

ONA: Tisto si pa sam sprožil. Dušil si me. Nikamor me nisi izpustil. Vse tvoje ljubezenske izjave so postale preveliko breme.

ON: Nisem hotel ...

ONA: Ti nikoli ničesar nočeš. V trenutku sem se počutila tako neznosno, da sem morala narediti nekaj drastičnega.

ON: Ampak moj brat ...

ONA: Je bil pri roki. Nisem ponosna na to, ampak takrat se je zdelo priročno.

ON: Nikoli nisem razumel ...

ONA: Nikoli nisi hotel razumeti.

ON: Mislim, da si mi dolžna pojasnilo.

ONA: Dolžna? Jaz tebi? Smešno. *(tišina)* Se spomniš tistega jutra? *(tišina)*

Vprašala sem te, če se spomniš tistega jutra!

ON: Spomnim.

ONA: Prespala sem pri tebi. Ponoči si se nekaj zviral po meni. *(ironično)*

Mogoče si seksal z mano, ne vem. Globoko si dihal, oči pa si imel zaprte. In me zabijal. Takrat sem občutila praznino. Prvič v življenju me je zbolelo, ker me ne pogledaš. Ker sopeš in mižiš. Jaz pa ležim tam, z nogami narazen in čakam, da ti pride. Potem si se zvalil z mene in zaspal. Jaz pa sem se počutila prazno in osamljeno. Zjutraj sem se zbudila v tvojem objemu. Stiskal si me k sebi in v spanju sopel, kot nekaj ur prej med mojimi nogami. Počutila sem se ujeta. Dušil me je tvoj objem, tvoja ljubezen, tvoja sapa, tvoj utrip. Nisem več zdržala. Odrinila sem te. Niti trznil nisi, ko sem odšla. Gabil si se mi. Gabil se mi je prepad med vsemi tvojimi besedami in mižečimi očmi. Gabila sem

se sebi. Bila sem razčlovečena. Samo še objekt. Stopila sem na hodnik in nekaj časa samo stala. Tiha, nevredna človeškega dotika. Potem sem vdrla v sobo tvojega brata. Vrgla sem se nanj in ga pofukala. Da bi videla, če sploh še čutim. Če sploh še sem. Da bi se v meni prebudilo kakšno občutje. Kakršno koli, samo da bi vedela, da sem še živa.

Če ti kaj pomeni, zame je bil to samo fuk. Nisem videla v njem tvojega brata, videla sem kurac. Tvoj brat pa se je tega kurca žal držal.

ON: Naj bi me to potolažilo?

ONA: Te je potolažilo, ko si mi zaril flašo v trebuh in me razparal?

ON: Žal mi je.

ONA: Tiho bodi, prejle si to storil še enkrat. Samo da tokrat iz mene ni več pritekla kri. Boš imel manj za čistiti. Pa manj je bolelo.

ON: Mene boli isto, kot me je takrat.

(tišina)

ONA: Tudi jaz sem te ljubila

v. prizor **KRIVDA**

(Ona sedi na kavču, kadi cigareto in se smeje. On stoji pred njo popolnoma gol.)

ONA: Shujšal si. In manj mišic imaš. In tvoji lasje so še vedno mastni.

ON: Tak sem. Bi me ljubila takega, če bi bila danes z mano.

ONA: Verjetno bi te.

ON: Takega kot sem. Brez navlake in vsega. Samo mene.

ONA: Te nihče ne ljubi?

ON: Ne. Svetu je vseeno zame.

ONA: Tebi pa ni vseeno za svet?

(Gol se uleže k njej na zofo, glavo položi v njeno naročje in se zvije v položaj fetusa. Ona je na začetku presenečena nad naglo gesto, potem položi roke na njegovo glavo in ga nežno boža. V tišini ga boža vedno bolj intenzivno, a še vedno nežno. Njene roke obmirujejo na njegovi glavi in jo čisto narahlo potiskajo med njene noge. Njeno telo se z minimalnimi premiki drgne ob ležečo glavo in narahlo trza. Ona zapre oči in poskuša občutiti njegovo bližino. Prižgano cigareto ima še vedno v ustih. Njeno dihanje postaja globlje, a pridušeno, kot bi se bala, da bi jo On slišal, le cigaretni dim, ki prihaja iz njenih ust in nosnic je vedno gostejši in intenzivnejši. Njegova bližina počasi reže vanjo, se ugrizne v spodnjo ustnico. On v tišini gleda naprej in zgleda, kot da ne bi zaznal telesa, ki dehti pod njim. Popolnoma miren in varen, kot bi bil v drugem svetu. V hipu, ko On izreče prvo besedo, se njeno telo popolnoma umiri, ohladi, kot da se ne bi nič zgodilo. Nad njima plava oblak cigaretnega dima.)

ON: Koliko bo? Že skoraj 15 let je minilo od tistega dne. Od takrat vsak dan poskušam pobirati delčke svojega življenja, spominov, občutkov. Ti delčki ležijo po tleh, pod posteljo zaprašeni, pobiram jih z dna morja ... Poskušam jih zbrati, jih sestaviti. Rad bi sestavil kalejdoskop. Sestavil sliko iz črepinj, neskončno bežno. Pogledal bi skozenj v svoje preteklo življenje in bi videl, kako ti delčki tvorijo drugačno sliko. Ampak mi ne uspe in ne uspe sestaviti nove slike.

ONA: Me pogrešaš?

ON: Pogrešam te. Vsak dan, ko te vidim, bolj.

ONA: (*popolnoma hladno*) Tudi jaz pogrešam.

ON: Mene?

ONA: Pogrešam poležavanje v postelji. Pogrešam vonj po jutranji kavi, vsakdanje malenkosti. Pogrešam občutek, da se mi nekam mudi. Pogrešam pa tudi dolgčas. Gledanje televizije, kuhanje. Pogrešam knjige. Vedno sem ljubila knjige. Vidiš, rekla sem ljubila. Nikoli več ne bom občutila poletne vročine. Slane vode na svoji koži. Mene nikoli ne zebe. Pogrešam občutek mraza. Sneg. Nisem več ne lačna, ne žejna. Nikoli več ne bom imela mravljincev v prstih na nogah. Veš kaj me pa najbolj boli? Nikoli ne bom rodila otroka, ne bom poznala materinske ljubezni. Pravijo, da je to najlepše na svetu. Držati svojega novorojenčka. Vsega rdečega in lisastega. Mastnega od telesnih sokov njegove mame, z zmečkanim obrazom, očmi, ki še ne vidijo, premaknjeno lobanjico. Grdega in nebogljenega. Ga poljubiti na mastno glavico, prešteti, če ima vse prstke ... Nikoli se ne bom spraševala, če bi svojega otroka sploh lahko imela rada. Če bi ga lahko ljubila. Pogrešam stvari, ki sem jih nekoč imela, a resnično hudo mi je zaradi vseh novih priložnosti, ki jih nisem nikoli dobila. Zamerim ti, da si mi vzel priložnosti.

(Dolgo jo gleda, ne ihti, čeprav mu po licih tečejo solze. Vstane in se ogrne z odejo. Preveč ga boli, da bi jo lahko še pogledal. Sesede se ob rob zofe, tam kjer je sedel na začetku predstave. Prižge si cigareto, solze mu močijo lica. Tema.)

vi. prizor **VEČNOST (KONEC 1)**

(Scena je popolnoma ista kot na začetku. Na tleh ob zofi sedi On, neobrit, popolnoma gol, ogrnjen samo v odejo in kadi cigareto.

Odpro se vrata, na njih se pokaže ženska. On dvigne glavo, a je ne pogleda. Daje občutek popolne mirnosti. Ona nemo strmi v skrušeno, propadajoče bitje ob zofi. Dolga tišina. Pomembno je, da so vse tišine enako dolge in intenzivne, kot v prvem prizoru.)

ON: Vrnila si se. Danes si pa pozna.

(tišina)

ON: Čakal sem te. Mislil sem, da boš prišla prej.

ONA: Zdaj sem tu.

ON: Mraz je.

ONA: Vedno kadar pridem je mraz.

ON: Verjetno spet ne dela kurjava.

ONA: Te zebe?

ON: Bom preživel.

ONA: *(Vstopi v razmetano sobo, On je še zmeraj popolnoma miren.)* V mansardi je zmeraj mraz. Poleti pa je vroče. Tako je, če živiš na vrhu.

ON: Dolgo je že odkar sem bil na vrhu.

(luč se začne počasi ugašati)

ONA: Mastne lase imaš. *(Seže proti njegovim lasem, on odbije njeno roko. Še vedno je ne pogleda.)*

ON: Zaradi tebe.

ONA: Zaradi mene so tvoji lasje mastni?

ON: Zaradi tebe me to ne moti.

ONA: Me nisi vesel?

ON: Ljubim te.

ONA: Nisem te vprašala tega.

ON: Ljubim te, vesel pa vseeno nisem. Zdaj pa me zebe.

(tema)

KONEC

VI. prizor VEČNOST (KONEC 2)

(Scena je popolnoma ista kot na začetku. Na tleh ob zofi sedi On, neobrit, popolnoma gol, ogrnjen samo v odejo in kadi cigareto.

Dvigne glavo, kot bi se odprla vrata, a pogleda ne obrne. Tokrat se lik Nje ne pojavi. Pomembno je, da so vse tišine enako dolge in intenzivne, kot v prvem prizoru.)

ON: Vrnila si se. Danes si pa pozna. *(tišina za njen odgovor)* Čakal sem te. Mislil sem, da boš prišla prej.

ON: Mraz je.

(Kljub temu, da je sam, odgovarja, kot bi imel dialog z Njo.)

ON: Verjetno spet ne dela kurjava. *(Zamahne z roko, kot bi odbil dlan, ki bi se hotela dotakniti njegovih las. Še vedno ne dvigne pogleda.)* Zaradi tebe.

(luč se začne počasi ugašati)

ON: Zaradi tebe me to ne moti. Ljubim te.

ON: Ljubim te, vesel pa vseeno nisem. *(tišina)* Zdaj pa me zebe.

(tema)

KONEC